

Converses amb l'art últim: Javier Baldeón

Joan Vicent ALIAGA

Des de fa alguns mesos un rumor insistent sotraga els cenacles artístics: hi ha una nova generació de creadors a la ciutat de València. Un bon grapat de pintors i escultors així ho sembla confirmar, i potser és el jove i més jove Javier Baldeón el pintor que gaudeix d'una major empenta.

—Vaig nàixer a Ciudad Real el 1960. Intentí entrar a l'Escola de Belles Arts de Madrid, però no vaig poder. Sóc molt malfaener i des que estic a l'Escola de Sant Carles de València he après ben poc. Sobretot, m'ha servit per a entrar en contacte amb altres pintors i amics...

—¿Quins varen ser els teus inicis?

—A poc a poc, començà a descobrir històries, i la informació sobre altres artistes m'arribava mentre m'entusiasrava per l'expressionisme abstracte americà, en especial de Kooning, encara que ara m'interessen més Newman o Pollock. Després, la pintura anglesa em seduí, sobretot les etapes més *cutres* i iròniques d'Allen Jones i David Hockney, la dels acudits i les gràcies grolleres. M'agradava la possibilitat de jugar amb això, en contraposició al que representava Belles Arts.

—En les teues darreres obres sembla endevinar-se un gust per un cromatisme flexible i contrastat, i una força ben palpable en la

Javier Baldeón i la seua petjada

manera d'arrancar el paper...

—Jo i el dibuix mai no hem estat bons amics, preferesc el color, és més important per a mi. M'agraden les obres amb molts budells, sense refinaments.

—¿Què et pareix el panorama de la pintura valenciana?

—Ha fet un canvi al·lucinant, és clar, era molt tancada i localista. La gent té més informació. Hi ha gent interessant ara; m'agrada molt Miquel Barceló i, entre els estrangers, Julian Schnabel.

El rigor no sembla allunyat del seu quefer particular. Rigor entreteixit amb alguna dosi de narcissisme palés en els seus papers i les seues teles, nascuts de la petjada del pintor. Uns papers maltractats i ferits com pells esquinçades i guarides després amb altres fragments de papers de vius colors.

Interarte 84

Joan Vicent ALIAGA

Quan sentirem parlar d'Interarte'84, per primera vegada, tots ens quedarem una mica estranyats. ¿Com era possible una altra fira d'art a l'Estat espanyol, amb els riscos que representa una exhibició d'aquest tipus en un país on aquest mercat és bastant reduït? ¿Quin joc podria produir-se en Interarte que el diferenciés de l'Arco madrileny?

És clar que la fira valenciana no intenta competir amb l'Arco i l'Arterder (Bilbao) i, en aquest sentit, una gran part d'aquesta mostra va dirigida a un públic comprador d'antiguitats, que resulta, en certa mesura, un dels suports econòmics de la fira de més importància.

Així mateix, el fet que un bon grapat d'institucions valencianes hi participen, pagant els propis estands, serveix per a donar una imatge cultural que és ben necessària i que pot donar sentit específic a Interarte, sobretot si aquesta col·laboració continua i s'enllaça amb altres plataformes culturals produïdes

al País Valencià, com sembla ser la intenció dels directius de la fira.

Encara que els antiquaris i les institucions esdevindran probablement els pilars d'Interarte, seria desitjable que les galeries d'art hi mostrassen una representació més acurada dels artistes. Enguany falten les galeries més animoses en la defensa d'un art actual.

D'altra banda, la primera edició ens ofereix una magnífica presentació d'obres d'Antoni Muñoz Degraïn (1843-1924), cedides pel Museu de Belles Arts de València (contempleu les esplèndides *Pitonisa*, *Refugi de pirates*, *Jesús de Tibertades...*) i la Caixa d'Estalvis de València opta per una selecció interessant de Sorolla i Pere de València. És clar que l'assessor artístic d'Interarte (Manolo García) ha fet una bona tria, i els resultats són ben palesos, malgrat algunes deficiències (fluixa representació del Museu Popular de Vilafamés).

Esperem que l'acollida del públic haurà afavorit la continuació d'Interarte.